

२०७३ पौष ७ बिहीबार २२-१२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- सबै-सबै उठेर शिवबाबालाई गुडमर्निङ्ग अवश्य गर। उठ्ने बित्तिकै शिवबाबाको याद
आओस्, कुनै देहधारीको होइन।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ ठेक्का एक बाबा सिवाए अरू कसैले लिन सक्दैन?

उत्तर:- पावन दुनियाँ बनाउने ठेक्का एक बाबाको हो। यो ठेक्का अरू कसैले लिन सक्दैन।
संन्यासीहरू पावन बनेर यस दुनियाँलाई थमाउँछन् अवश्य, तर उनीहरूले पावन दुनियाँ
बनाउने ठेक्का लिँदैनन्। बाबाले बच्चाहरूलाई पावन बन्ने युक्ति बताउनुहुन्छ- प्यारा
बच्चाहरू! काम-धन्दा गर्दा पनि एक बाबालाई याद गर। एक बाबासँग बुद्धियोग लगाऊ।

गीत:- यह कौन आज आया सबैरे-सबैरे...

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूप्रति बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। यदि शिव भगवानुवाच भनौं भने पनि
शिव नामका मनुष्य धेरै छन्। त्यसैले यो भन्नु पर्ने हुन्छ- रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूप्रति पहिले-
पहिले याद-प्यार दिइरहनुभएको छ। बिहान पहिले पहिले गुडमर्निङ्ग भनिन्छ। तिमीले पनि गुडमर्निङ्ग
सुन्यौ। सबैरे-सबैरे को आएर गुडमर्निङ्ग गर्नुहुन्छ? बाबा आउनुहुन्छ नै सबैरे। यो हो बेहदको दिन र रात,
जसलाई कुनै मनुष्य मात्र बुझेका छैनन्। बच्चाहरूले पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बुझेका छन्। बच्चा
त बनेका छन् तर सबैरे उठेर बाबालाई याद गर्दैनन्। सबैरे उठेर पहिला सुरुमा शिवबाबासँग गुडमर्निङ्ग
गन्थौ अर्थात् याद गन्थौ भने धेरै खुशी रहन्छ। तर धेरै बच्चाहरू छन्, जसले सबैरे उठेर बाबालाई
बिल्कुल याद गर्दैनन्। भक्ति मार्गमा पनि मनुष्य सबैरे उठेर भक्ति गर्छन्, पूजा गर्छन्, माला फेर्छन्, मन्त्र
जप्छन्। उनीहरूले साकारको भक्ति गर्छन्। मूर्ति सामुने आउँछ। शिवको जो पुजारी छ, उसलाई पनि जो
ठूलो शिवलिङ्ग बनाउँछ, त्यो मूर्ति नै याद आउँछ। त्यो हो गलत। अब त तिमी बच्चाहरूले आफूलाई
आत्मा निश्चय गर्नु छ र सबैरे उठेर बाबासँग कुरा गर्नु छ। बाबा गुडमर्निङ्ग। तर बाबालाई थाहा छ- यो
बानी कसैको पनि परेको छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी शिरमा आधाकल्पको बोझ छ,
त्यो उत्रिएको छैन किनकि याद गर्दैनौ। कुनै-कुनैको त अझै पाप बढ्दै जान्छ। जस्तै मुसाले फुक्दै काट्छ।
मायाले पनि मुसाले जस्तै काटिरहन्छ। शिरको कपाल काटिदिन्छ, थाहा पनि हुँदैन। हुन त कसैले
आफूलाई ज्ञानी सम्झन्छन् तर बाबाले राम्रोसँग जान्नुहुन्छ- यादमा बिल्कुल कच्चा छन्। आफ्नो दिलसँग
सोध्नु छ- म सबैरे उठेर बाबालाई याद गर्छु? बेहदका बाबाले तिमीलाई बेहदको सबैरे आएर
मिल्नुभएको छ। संन्यासीहरूले पनि उठेर ब्रह्मलाई याद गर्छन्। मनुष्यहरूले उठ्नासाथ मित्र-सम्बन्धी
आदिलाई याद गर्छन्। कुनै भगत छ भने आफ्नो देवतालाई याद गर्छ। पाप आत्माको पाप आत्माहरूसँग
गुडमर्निङ्ग गर्छन् अथवा याद गर्छन्। याद गर्नु पर्ने हुन्छ सबैरे। भक्ति पनि सबैरेमा गर्छन्। तर भगवान्को
भक्ति त कसैले पनि गर्दैनन् किनकि भगवानलाई चिनेकै छैनन्। भन्न त भन्छन्- भक्तिको फल दिनेवाला
भगवान् हुनुहुन्छ। ओ गाड फादर पनि भन्छन्। यो आत्माको भन्छ तर परमात्मालाई कसैले पनि यथार्थ
चिनेका छैनन्। जब भगवान् स्वयं आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ, तब उहाँलाई चिन्न सक्छन्। नत्र सबैले
नेती-नेती भन्छन् अर्थात् हामीले जान्दैनौं। परमात्मा यस समयमा नै आएर बताउनुहुन्छ- म को हुँ? तर

२०७३ पौष ७ बिहीबार २२-१२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बच्चाहरूमा पनि धेरै छन्, ठूला-ठूला महारथी सेन्टर सम्हाल्नेहरूले पनि बाबालाई पूरा चिनेका छैनन्। त्यो स्नेहले बाबालाई याद गर्दैनन्। सबै उठेर प्यारसँग गुडमर्निङ्ग गर्नु, ज्ञानको चिन्तनमा रहनु— यो पनि गर्दैनन्। याद गरे त खुशीको पारा चढ्छ। तर मायाले चढ्न दिँदैन। यदि बाबाको कहीं अनादर गन्यौ भने मायाले एकदम बुद्धियोग तोडिदिन्छ। फेरि वाह्यात, फाल्तू कुरामा बुद्धि लागि रहन्छ। स्वर्गको मालिक बन्नु कुनै सानीआमाको घर कहाँ हो र। प्रजा बन्न त सहज छ। तिमीले पछि गएर देख्नेछौ— ३०-४० वर्षकाले पनि छोडिदिन्छन्। मायाले एकदम उडाइदिन्छ। राजाई पद पाउन सक्दैनन्। पहिले नै मरेपछि फेरि राजाई कहाँबाट मिल्छ? यो रहस्य बाबाले खोल्नु हुन्न। मायाले पनि देख्छ— म आधाकल्प राज्य गर्नेलाई ममाथि जित प्राप्त। फेरि शिवबाबालाई एकदम बिर्सिन्छन्। कहाँ-कहाँ यिनको (ब्रह्मा बाबाको) पनि नाम-रूपमा फँस्छन्। शिवबाबालाई याद गर्दैनन्। जसमा क्रोध, लोभ, मोहको भूत छ, उसले के बाबालाई याद गर्छ। नाम-रूपमा यति फँस्छन् कुरै नगर। देह-अभिमानमा लट्किएका छन्। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— घर गृहस्थमा रहेर मलाई याद गरिराख, तब कर्मातीत अवस्था बन्छ। मूल कुरा हो यादको, यसैमा मेहनत छ। याद विना सतोप्रधान बन्न सक्दैनौ, न उच्च पद पाउन सक्छौ। बुद्धियोग अरुतिर भड्किइरहन्छ। कुनै बच्चाहरूले त धेरै दिल व जान, सिक व प्रेमसँग बाबालाई याद गर्छन्। बाबासँग गुडमर्निङ्ग गरेर भन्नुपर्छ— बाबा म हजुरको यादमा रहन्छु किनकि शिरमा पापहरूको बोझ धेरै छ। यदि बाबाको यादमा रहँदैनौ भने पापहरूको बोझ कसरी उत्रिन्छ? आधाकल्पको देह-अभिमान रहेको छ, त्यसैले जाँदैन। देवताहरू वहाँ आत्म-अभिमानि रहन्छन्। हुन त परमात्मालाई चिनेका हुँदैनन्। यो त सम्झन्छन्— म आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छु। रचयितालाई यदि जानेको भए त रचना, बाबाको जायदादलाई पनि जान्ने थिए। वहाँ यो ज्ञान रहँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— यो ज्ञान मैले तिमीलाई दिन्छु। फेरि यो ज्ञान प्रायःलोप हुन्छ। यो ज्ञान फेरि परम्परा चल्दैन। न आत्मालाई, न परमात्मालाई जान्दछन्। अहिले तिमीले बुझेका छौ— सबै आत्माहरूलाई कसरी आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ। सबैभन्दा राम्रो पार्टधारी तिमी हो। यस समय तिमीले यस विश्वलाई आफ्नो बादशाही बनाउँछौ। हीरो एण्ड हीरोइन पार्ट तिमी छ। मूल कुरा हो बाबालाई याद गर्ने। बाबालाई थाहा छ— प्रदर्शनीमा धेरै छन्, जसले सेवा राम्रो गर्छन्। तर यादमा धेरै कमजोर छन्। अक्कल छैन— कसरी सबै उठेर बाबासँग गुडमर्निङ्ग गर्नुपर्छ। हुन त टपिक्समा चिन्तन चलाउँछन्। त्यो त सामान्य हो। टपिक्स त दिनहुँ नयाँ निकालेर सम्झाउन सक्छौ। तर मुख्य कुरा हो बाबालाई प्यारसँग याद गर्नु, अनि पाप काटिन्छ।

बाबालाई थाहा छ— बच्चाहरूको यस्तो अवस्था अहिले छैन। बाबाले नाम सुनाउनुहुन्न। यदि बाबाले नाम सुनाउनुभयो भने त जो पैसाको अवस्था छ, त्यो पनि गिरेर पाईको बन्न पुग्छ। यस ज्ञानमा समझ चाहिन्छ। यस्तो होइन कसैले भनोस्— तिमी त पहुँलो देखिन्छौ, बिरामी छौ जस्तो लाग्यो— यति सुन्नासाथ ज्वरो आउन थाल्छ। यस्तो कच्चा बन्नु छैन। हिम्मत चाहिन्छ। सेवाधारी बच्चाहरूले कहाँ छोड्न सक्छन् र। उनीहरू त नशामा रहन्छन्। काम-धन्दा गर्दै बाबाको याद राख्नु छ। बाबासँग गुडमर्निङ्ग गरिरहनु पर्छ। धेरै ठूलो लक्ष्य छ। राजाई पद पाउनको लागि केही मेहनत पनि गर्नुपर्छ नि। जो कल्प पहिले बनेका छन्, उनीहरूलाई पछि गएर थाहा हुँदै जानेछ। कुनै कुरा छिपेर रहँदैन। स्कुलमा टिचरले

२०७३ पौष ७ बिहीबार २२-१२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन विद्यार्थीलाई जान्दछन् र रजिस्टर पनि राख्छन्। त्यसबाट पनि थाहा हुन्छ। त्यहाँ मुख्य विषय हुन्छ भाषाको। यहाँ मुख्य विषय हो यादको। ज्ञान त सहज छ। बच्चाहरूले पनि सम्झाउन सक्छन्। बचपनमा बुद्धि तेज हुन्छ— धारणा गर्ने। बुढा-बुढीले यति बुझाउन सक्दैनन्। यहाँ पनि कुमारीहरूको बाबाले धेरै मान राख्नुहुन्छ। केवल नाम-रूपमा फँसेर उल्टो लट्केर कहीं उल्लू नबनून्। यस समय सबै मनुष्य उल्लू जस्तै उल्टो लट्केका छन्। फेरि सुल्टो हुनाले अल्लाहका बच्चा बन्छौ। परमात्मालाई सर्वव्यापी भन्नाले नै सबै मनुष्य परमात्मासँग बिमुख भएका छन्। सन्यासीहरूले स्वयं आफ्नो पूजा गराउँछन्। नत्र भन्नुपर्छ— तिमीले हामीलाई फूल किन चढाउँछौ? सबैले सन्यासीलाई गुरु बनाउँछन्। ती सन्यासी, उनीहरू गृहस्थी फेरि शिष्य कसरी हुन सक्छन्? जब सन्यासी बनून्, तब शिष्य भन्न सकिन्छ। फेरि उनीहरूलाई कसैले सम्झाउन पनि सक्दैन— तपाईंहरूले आफूलाई शिष्य भन्न सक्नुहुन्न। बाबाले कसैलाई भन्न सक्नुहुन्न— तिमी शिष्य हौ। जब ग्यारेन्टी गछौं पावन बन्ने, तब हुन्छ कुरा। जब प्रतिज्ञा गर्छन्, स्वयं लेखेर पठाउँछन्। तर जब गिर्छन्, कालो मुख गर्छन् भने लेख्दैनन् किनकि लाज लाग्छ। यो धेरै ठूलो चोट हो, फेरि बाबासँग बुद्धियोग लाग्न सक्दैन। पतितसँग त म घृणा गर्छु। बाबा भन्नुहुन्छ— विष खानेवाला धेरै खराब हुन्। पवित्र बन्नु राम्रो हो नि। म आएर पवित्र बनाउने ठेक्का लिन्छु— म पवित्र दुनियाँ बनाएर नै देखाउँछु। कल्प-कल्प म ठेकेदारलाई नै बोलाउँछन्— हे पतित-पावन आउनुहोस्। अरू कुनै यस्तो ठेकेदार छैन। एक मलाई नै ठेक्का मिलेको छ, मैले नै पावन दुनियाँ बनाउँछु। कल्प-कल्प म आएर यो ठेक्का पूरा गर्छु। सन्यासीहरूलाई फेरि यो ठेक्का मिलेको छ— पवित्र रहेर दुनियाँलाई थमाउने किनकि सबैभन्दा पवित्र स्थान थियो, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ। वहाँ देवताहरू सर्वगुण सम्पन्न, सम्पूर्ण निर्विकारी थिए। उनको महिमा गाउँछन्। यो गायन अरू देशहरूमा छैन। वहाँ चित्र त छैनन्। यी स्वर्गका मालिक थिए। लक्ष्मी-नारायणलाई भगवान् भगवती भनिन्छ। धेरै प्रेमले पुराना चित्रहरूलाई किन्छन्। लर्ड कृष्णको चित्र माग्छन्। सबैभन्दा धेरै लर्ड कृष्णलाई मन पराउँछन्।

तिमी बच्चाहरूले यो चिन्ता राख्नु छ— मलाई सतोप्रधान बन्नु छ। मायाले त धेरै तड्पाउँछ। एकदम नाम-रूपमा फँस्छन्। शिवबाबालाई याद नै गर्दैनन्। बाबाले पटक-पटक सम्झाउनु हुन्छ— सदैव सम्झ शिवबाबाले हामीलाई सम्झाइरहनु भएको छ। यी ब्रह्माले केही बोल्दैनन्। फेरि पनि शिवबाबालाई भुलेर नाम-रूपलाई याद गरिरहन्छन्। उनले फेरि के पद पाउँछन्! पहिला त श्रीमतमा चल्यो छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— भूतहरूलाई भगाऊ। देह-अभिमानलाई भगाऊ। हामी आत्मा हौं। धेरै मीठो बन्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— देह सहित देहका सबै सम्बन्धहरूलाई भुल्दै जाऊ। मलाई याद गर। हथ कार डे दिल यार डे.. म पुरानो माशुक हुँ। यस्तो कुनै अरूलाई सम्झाउन आउँदैन। बाबा नै यस समय तिमीलाई आएर रूहानी आशिक बनाउनुहुन्छ। अब तिमी आत्माले जान्दछ— हाम्रो माशुक शिवबाबा हुनुहुन्छ। उहाँबाट स्वर्गको वर्सा पाउनु छ। यस्तो शिवबाबालाई सबै-सबै उठेर गुडमर्निङ्ग गर, याद गर। जति याद गछौं, त्यति पाप काटिँदै जान्छ। देह-अभिमान मेटिँदै जान्छ। यस्तो अभ्यास गर्दै-गर्दै त्यो अवस्था जम्नेछ। यादमा बसेका छौ भने ग्राहक आउँदा उसतिर ख्याल नै जाँदैन। फेरि उनलाई पनि बताउनेछौ— म भगवान्को यादमा बसेको थिएँ। बडो मज्जा आइरहेको छ। ग्राहकलाई सामान दियो फेरि बाबाको यादमा। तिमीले

२०७३ पौष ७ बिहीबार २२-१२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन कर्मातीत बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ। बाबाले धेरै युक्तिहरू बताउनुहुन्छ। यिनको लागि भनिन्छ— यिनको शिरमा त धेरै झंझट छ। तिमीलाई फुर्सत धेरै मिल्छ— याद गर्ने। बाबाले उदाहरण दिन्छन्— भोजनमा शिवबाबालाई याद गर्न बस्छु, हामी दुवै सँगै खान्छौं फेरि बिर्सिहाल्छु। सबैभन्दा धेरै झंझट बाबा माथि रहन्छ। बाबासँग धेरै प्यार रहनुपर्छ। रात्रि १२ बजे पछि ए.एम. (बिहान) सुरु हुन्छ। राती चाँडै नै सुत, फेरि चाँडै उठेर याद गर। उठ्नासाथ भन— “बाबा गुडमर्निङ्ग”। अन्त कतै बुद्धि नजाओस्। बाबाले त हरेक बच्चाालाई जान्नुहुन्छ। तिमी भविष्यको लागि धेरै ठूलो कमाई हुन्छ। कल्प-कल्पान्तर यो कमाई काममा आउँछ। कुनै पनि भूत आउनु हुँदैन। क्रोध पनि कम छैन, मोह पनि खराब हो। जति हुन सक्छ बाबाको यादमा बसेर पावन बन्नु छ। जसरी बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, बच्चाहरू पनि बन्नु छ। तर सागर त एउटै हुन्छ नि। बाँकी सबैलाई नदी भनिन्छ। क्रोध हो सेकेण्ड नम्बर दुस्मन। ठूलो नोकसान गरिदिन्छ। एक-अर्काको दिल जलाउँछ। लोभले पनि एक-अर्काको दिल जलाउँछ। मोहको भूतले त सत्यानाश गरिदिन्छ। मोहको कारण शिवबाबाको याद बिर्सिएर आफ्ना बच्चाहरूलाई याद गरिरहन्छन्। नष्टोमोहावाला अडोल अवस्थामा रहन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) राम्रो सेवा गर्नुको साथ-साथै दिलदेखि बाबालाई याद गर्नु छ। सबै उठ्ने बित्तिकै प्यारसँग भन्नु छ— “बाबा गुडमर्निङ्ग”। कर्म गर्दा पनि यादको अभ्यास गर्नु छ।
- २) कुनै पनि देहधारीको नाम-रूपमा अड्किनु हुँदैन। ज्ञानको चिन्तनमा रहनु छ। व्यर्थ कुरा गर्नु हुँदैन।

वरदानः— आपसमा एक-अर्काको विशेषता हेर्ने र वर्णन गर्ने, श्रेष्ठता सम्पन्न होलीहंस भव

संगमयुगमा हर बच्चाालाई ज्ञानद्वारा कुनै न कुनै विशेष गुण अवश्य प्राप्त छ, त्यसैले होलीहंस बनेर हरेकको विशेषतालाई हेर अनि वर्णन गर। जतिबेला कसैको कमजोरी देख्छौ वा सुन्छौ भने सम्झनु पर्छ— यो कमजोरी यिनको होइन, मेरो हो किनकि हामी सबै एकै बाबाका, एकै परिवारका, एकै मालाका दाना हौं। जसरी आफ्नो कमजोरीलाई प्रसिद्ध गर्न चाहँदैनौ, त्यस्तै अरूको कमजोरीको पनि वर्णन नगर। होलीहंस मतलब विशेषताहरूलाई ग्रहण गर्नु र कमजोरीलाई मेटाउनु।

स्लोगनः— समयलाई बचाउने तीव्र पुरुषार्थी नै सदा विजयी हुन्छ।

✽ शब्दार्थः— लर्ड= भगवान्, स्वामी, मालिक।